

Kis

LART

IRODALMI FOLYÓIRAT



Németh Erzsébet

M i k o r

Mikor nagyon szeretlek:
vad színek káprázatában égek,
csóкод titkos kottáját hallgatom,
s aranyló hárfaként zenélek.

Baráti Molnár Lóránt

Zsoltár naponta

Szeretlek Ria a szívem naponta majd meghasad érted
Ne hidd hogy rossz vagyok tapintsd ingemet Nessus-ing éget
Merre vagy elmentél ez az ing Vezúvnyi mint a forró láva
Visz tőled a vonat zakatol kint izzik a vadrétek minden virága
Tolat az éjszaka lásd a tavában milliárd csillag csillan
Ne hidd pislá láng volt nem volt robban a gáz a csillagokban
Maradék szerelem álmában meztelen volt a tested öleltem
Olyan a képzelet mintha még mindig szeretnék
Pedig messze vagy olyan messze ezt meg sem érted
Írom a verset hiába nem vagy kong a szívverésem
Voltál virága virágnak, egy kutya ugat némán a ködben
Kattog egy vonatút valaki somfordál sompolyog mögöttem
Ki volt és mit akart jó volna újra megmagyarázni
Szívek lüktetését érteni dunnyogni és dadogni
Megmérni az eget kérek feltétlenyi kegyelmet
Zihál egy vonat zakatolása nem tudtad mennyire szeretlek
Szerettelek de fekete fűzfák gubbasztottak egy dombon
Bóbita sunyított a tűzhely alatt vén macska dorombolt
Rimázkodott dorombolása szegény a jövőjét ha siratta
Nem tudta sűrűsödik a lét egyetlen megmért pillanatban
Szerettelek de nem versek bújócskáztak meztelen testeden
Már elbúcsúztunk ne sírj hiszen éget nagyon az ingem
Nyomulnak utánad a fák maradék felhők sávoznak az égen
Tudtuk majd így lesz visszavonhatatlanság ez ne átkozz
Közelednék mindig versszavak versbe zárt világához
Tudom fények álma voltál ablakomon kopog a muskátli
Szeretném magamat újra meztelenségedbe bezárni
Én szerettelek ahogy senki téged ennél szebben
Elkövetkezett a csend könnyek vibráltak kék szemedben
Maradt az éjszaka maradt a megnevezhetetlen bánat
Kitakart magányod holnap már táruul az éjszakának
Vége van a nyárnak önmagam elől nem menekszem
Sziluett lettél árnyék ki tudja keresed a csendet
Vége nincs maradéknyi csak emlékezz néha a hiányra
(Volt madársuhogás szárnyak nem suhognak megmaradsz hiánynak)

Németh Dezső

Elmélkedés Juhász Gyula:

"Milyen volt..." című verséről.

A reménytelen szerelem szépségverse, amely a népi énekek közvetlen hangján, de a természet hangszereitől kísérve dalolja el a költő vágyakozását a szerelemben elérhetetlen Annáért.

Milyen volt szőkesége, szeme kékje, hangja selyme - mind a három versszak kezdő sora társul a földéztett évszakhoz.

A szőkeség a nyárhoz, a kékség az őszhöz, a selymesség a tavaszhoz. Megfigyelhetjük, hogy a tél említésre sem kerül. Talán a tavaszodván szó utal egy kicsit a téltre. A tél túlzottan elhidegítené a vers meleg lágy melankolikus hangulatát, amely ilyen széppé, közvetlenné teszi. Ez a vers nem az ellentétekre épül, amit annyi költő alkal-maz a vers erejének növelésére, hanem az azonosságra. Valami ellentét azért itt is megfigyelhető: a "nem tudom már" tagadáshoz hozzátársul az "érzem őt" és a "visszarévedek"; a "sem tudom már"-t pedig "Anna meleg szava" ellentétezi, de ezek nem erőteljes ellentétpárok.

A szőke mezők, a dús kalász és a sárguló nyár, mind-mind Anna szőke hajsztínét erősítik, az őszi ég kinyílt kékje a szeme színt, a sóhajtó rét a hangját idézi fel.

Mégis, mi lehet a titka Juhász Gyula gyönyörű versének?

Talán pont ezzel a lemondással, elérhetetlenséggel párosuló hangulat, amely nem akar semmilyen harcot, gyötrelmet, vihart - egyszerűen csak felidéz, sóhajtozik, belenyugszik az állandósult reménytelenségbe. Anna haja szőke mint a nyár, szőke mint a napsütötte mező,

szőke és olyan dús mint az érett kalász. De nem olyan szőke, hogy égjen, hogy lángoljon, azért nem, mert a ropogó tűzben, lángfutásban nem lehetne érezni, vagy inkább álmodni Anna haját, hanem csak abban az egyszerű szőkeségben álmodható, amely minden évben eljön és felidézhető. Anna szeme is akkor látható igazán, ha az őszi köd feloszlik, és valóban kinyílnak az egek, és a bágyadt napsugarakkal búcsúzó nyár tovaillan szeptember hervasztó napjaival együtt. A harmadik versszakban eljön a tavasz, és az előbúvó füveket fúvó enyhe szellővel felidézi Anna meleg hangját. A tavasz mindig az éledés reményét kelti, és a messzeségből szóló Anna, talán a reménytelenség hervadásának hangját sugallhatja a költőnek.

Juhász Gyula

Milyen volt...

Milyen volt szőkesége, nem tudom már,
De azt tudom, hogy szőkék a mezők,
Ha dús kalással jó a sárguló nyár,
S e szőkeségben újra érzem őt.

Milyen volt szeme kékje, nem tudom már,
De ha kinyílnak ősszel az egek,
A szeptemberi bágyadt búcsuzónál
Szeme színtére visszarévedek.

Milyen volt hangja selyme, sem tudom már,
De tavaszodván, ha sóhajt a rét,
Úgy érzem, Anna meleg szava szól át
Egy tavaszról, mely messze, mint az ég.

Medve Zsolt

Az vagy nekem...

Az vagy nekem...
mint hajnalból ébredő rétnak
a kristály tiszta harmat paplan,
mely szomját oltja álmos rétnak,
mielőtt elillan a napban.

Az vagy nekem...
mint sivatagban kóborlónak
hideg vizű oázis liget,
mely a kiszáradástól és a
tikkasztó hőségtől védi meg.

Az vagy nekem...
mint didergő kis boglárkának
langy-puha napsugár kabátka,
mely oly gyengéden öleli őt,
mint ahogy kisfiát anyácska.

Az vagy nekem...
mint szerető szívnek az érzés,
mi ott van minden egyes hangban,
mely kedves kis ajkadról csordul...
Mint áldás az égi malasztban.

2005. február 14.

Temetik a szót

Temetik a szót, mi életre hívott,
önhittségről szól a siratódal...
És mélybe hull, ki magasra ívelt,
mert halál jár azért, amit mívelt,
pusztít a harag, mit magának vívott!

Egy szál virág hull lassan a mély sírba,
és döngve hull föld a koporsóra...
De koszorú nincsen, senki sem sír,
élet a kopjára csak ennyit ír:
Hordta a terhét, ameddig csak bírta!

Elszáradt kóró, tövig égett mécses,
és burjánzó vadnövény a hanton...
Senkinek sem hiányzol, Büszkeség,
s nem követi haláloed üresség,
boldog az, ki Téged feledni képes!

2005. február 17.

Kísért a múlt

Nesz hallik, egy kihaltnak hitt
szó a fagyos szobában,
s egy érzés, egy régi, avított
ölt testet a homályban.
A múlt, mint néma kísértet
lebeg a jelen felett,
s a régi, megfakult képek...
Mind megelevenedett.
Hasztalan próba elűzni
e lidércet. Ő fog győzni,
s hirdeti majd a kopja:
Megfojtotta a múltja!

2005. március 23.

Nagy L. Éva

Ébredszik január

Ébredszik vén január,
hideg hónap, csendesén jár.
Dunyhájából hullnak pelyhek,
ennek örvend sok-sok gyermek.

Zúzmarácskák csüngnek ágon,
jég-harmatos napsugáron.
Hópihécskék táncra kelnek,
jégcsap szárán hegedülnek.

T.Ágoston László

K o l b á s z k a

Ágoston nagyapám nagyon szerette a kolbászt. No igen, de nem akármilyet, hanem azt, amit a saját disznajából a saját nyári konyhájában készített a böllér barátja. A disznóvágást külön rítus, s nem kis vita övezte nálunk. Nagyanyám már előre számolgatta, hogy mennyi hús kell pecsenyének, mennyi hurkát, kolbászt, meg egyebet kell elküldeni kóstolóknak. Egyebet, mert a jó barátoknak még a szalonnából, tepertőből is jutott. Hogy küldeni kell, az nem képezte vita tárgyát, hiszen a szomszédok, barátok, ismerősök is küldtek nekünk. Így alakult ki az a különös helyzet, hogy mi minden télen csak egy, legföljebb két disznót vágunk, mégis szinte minden héten került friss hús az asztalunkra. No meg az is megesezt, hogy mire minden adag kóstolót szétmért nagyanyám, alig maradt valami a kétmázsás hízóból.

A nagy nap előtti estén a leghevesebb vita afölött dúlt, hogy orjára, vagy karmonádlira bontsa - e a böllér azt a szegény állatot. Megvallom, én még most se tudom úgy istenigazából, mi a különbség a kettő között, de az biztos, hogy valamelyik formánál több hús jutott a kolbászba. Arra viszont biztosan emlékszem, hogy akármilyen volt is a neve, nagyapám az utóbbit támogatta.

Megdarálták a húst, bele a fokhagymát, só, paprikát, meg ami kellett, aztán a böllér könyékig feltűrt ingujjban dagasztotta a nagy kék vájdlingban a masszát. Majdnem úgy, mint nagyanyám a kenyeret. Mondom: majdnem, ugyanis őt soha nem láttam, hogy kóstolgatta volna

a tésztát, a böllér viszont amikor bele rakott valamit, némi átgyúrás után mindig megkóstolta a kolbászhúst. Elhúzta a száját, csettintett a nyelvével, aztán még tett bele ezt, vagy azt. Amikor már tökéletesnek találta az ízt, odaintette nagyapám.

- Kóstold meg, Janikám, megfelel - e?

Nagyapám nagy szakértelemmel a mutatoujjára vett egy adag töltelék, a szájába tette, jól megrágta elől, jól megrágta hátul, hunyorított hozzá, a fejét ingatta, aztán kért még bele egy csipet paprikát, vagy fokhagymát. Végül, ha mindent jónak talált, koccintottak és így szólt a böllérhez:

- Hát valami ilyesmire gondoltam. Ezért hívlak minden télen téged böllérnek.

Ezzel megkezdődött - no nem a töltés! - a családi kóstolás. Először nagyanyám, aztán a többi családtag, végül én. Finom volt a töltelék, csak az bosszantott, hogy a böllér bajuszt rajzolt vele az orrom alá.

Elsőként mindig a kolbász került a füstölőbe. A sonkának, szalonnának érnie kellett a sóban, a disznósajtot préselték. Közben a kolbász már ott piroslott a füstön. No, már az a része, ami megmaradt a kóstoló szétküldése után.

- Kolbászka - mondta nagyapám. - Amit a Makkai Jani betöltött a disznó belébe, az volt a kolbász. Ami a kóstoló után a padlásra került, az lett a kolbászka.

Afféle kákabélű, étvágytalan kölyök voltam. Olykor ebéd helyett is jobban esett a zsíros kenyér. De ha nagyapám leült kolbászt enni, annak soha nem tudtam ellenállni. Odaültetett a térdére, elővette a bicskát, aztán elkezdett szeletelni. Egy falat kenyér, az volt a ló. Rá egy karika kolbász, az volt a huszár. Egy neki, egy nekem. Végül fölfaltuk az se

egész hadsereget. Az igazi nagy háború mégis szőlőkapáláskor volt a kunyhóban. Mert szőlőt kapálni nem lehet kolbász nélkül. Ez természetes, nem? Viszont ha a padláson maradt, soha nem érte meg a kapálást. Elkoptatták a nagy csaták. Így aztán nagyapám a füstölés után mindig berakott két szálát a tarisznyájába, kibalagott vele a szőlőhegyre és fölakasztotta a kunyhóban a szarufára. Kapálásig úgy kiszáradt, hogy szinte leugrott róla a bőre. Amikor ebből kezdtünk katonázni, az volt ám az igazi háború! Mindig én győztem, a kolbászka meg lassan elfogyott.

A hetvenes évek elején egy díjnyertes szocialista brigádot kísérttem Erdélybe. Az ő jutalmuk a turista út volt, az enyém meg az, hogy üzemi újságíróként megírhattam az élményeiket. Csodálatos helyeken jártunk. Arad, Vajdahunyad, Kolozsvár, a Tordai - hasadék... Valahol Kalotaszeg környékén járt velünk az autóbusz. Az út mentén a kerítések tele voltak szebbnél szebb hímzésekkel. Mellettük ültek, dolgoztak az asszonyok. Várták a betérő vevőket. Leszálltunk a buszról, nézelődünk, gyönyörködünk. Útitársaim a beváltott lejeiket számolgtatták, meg a bőrönd mélyén elrejtett Amo - szappant, farmer nadrágot próbálták elcserélni szőttesekre.

- A forint is jó - mondta egy fekete fejkendő öregasszony -, de ha egy falat kolbászka volna, adnék érte szép terítőt.

Volt még egy arasznyi kolbászom. Nem házi, még hazai boltból való, olcsó füstölt kolbász. Megmutattam neki. Felcsillant a szeme.

- Adok - mondta - adok érte szép terítőt. Kolbászka... az unokámnak.

Az arasznyi kolbászt egy kis tiszta

kendőbe csavarta, s a pruszkijába rejtette. Aztán leakasztott a kerítésről egy szép hímzett terítőt és a kezembe nyomta.

- Ezt adom. Isten áldja vele! Az unokám szereti a kolbászkát...

A terítő még most is megvan. Az öregasszony emlékét őrzöm vele a szobám falán. Remélem, az unokának is ízlett a kolbászka. Felnőtté cseperedett, s nemcsak egy katona jut neki, hanem egész szál kolbász.



Pákozdi Gabriella

h o m o k ó r a

csorognak némán a porladó percek
mint csillámszavak peregnék
az üveg falán, létünk
fogy egyre, nem
állíthat meg
se Ördög
Isten
se
lábunk
alatt kiásta
már közös sírunk
a múlt, s mi szállunk
csak könnyeink sodornak
nő a halom - majd átfordul a
világ, s végzetünk újra ölünkbe hull

Kondor Jenő

Szivárvány-kék

Rámnehezült az ég
de láttam fényében
az esőfoganta
szivárvány-kéket

Fénylett szemedben
a mosoly és az ég
mit elbotoroltam
múltamban mostohán
réges-régen rég

Szent Iván-éj

Csönd lepte be a fákat
Álmában elpirult a Hold
körötte nyújtózó csillagok
s kicsi virágunk dalolt dalolt...

Elorzott napfény

Életünk rablás a halálig
gyermekkorai mosoly
felnőtt öröméből
s kivesző napfény
Ölelésedet elrabolom
s elorzod te is a karom

Bíró Ida

Szeretet

Szívemben kis
kerti patak.
Benne csobog
egy gondolat.
Kiírnám egy
márványkőre,
maradjon meg
mindörökre.
Szeretetért
szeretet ér.
Minden ember
szívéhez ér.
Nem kell érte
semmit adni -
csak szeretni,
csak szeretni.

Rubint Ágnes

Csillagokból

Néma álmok takaróját
húzom magamra,
hogy ne lássam
a sötétségben megbúvó
hideg csendet
s fájó magányt.

Érzem puha kezed érintését
s ha nézel rám
a csillagokból
nem fáj úgy a csend
s szívem a fénylő Nappal
ébredhet fel.

Zaicsek Balázs

Odafenn, Mózes idején

Történt egyszer, hogy Mózes kivezette Izrael fiait Egyiptomból, és mentek a pusztába. És előttük nem volt semmi, csak a pusztaság, maga ürességében és semmiségében. És a pusztaság nem adott nekik sem enni, sem inni. És Izrael fiai zúgolódni kezdtek Isten ellen.

Ekkor volt, hogy Gábiel odaállt az úr színe elé, hogy bűnbocsátást kérjen a zsidó népre. Mert ekkor úgy látszott, hogy Isten haragszik, mert Izrael népét a szomszédai fenyegette.

- Uram, enyhítsd meg haragod Izrael házán, mert szomszédaihoz az a Te jó szándékodra. - kérlelte Gábiel.

- Nincs bennem harag Izraelra Gábiel. Nincs, mit megenyhíthetek.

- Uram, néped szenved a pusztában...

- Jön az éjszaka Gábiel, vidd le nekik a lángoszlopot, vezesse őket éjszaka is! - és Gábiel eltávozott.

Másnap újra megjelent Gábiel, és esdekelve kérte az Urat, hogy enyhítse haragját Izrael felé.

- Gábiel, ki ad enni Izrael házának?

- Te, Uram.

- Gábiel, ki adott enni Izrael fiainak, mikor éhhalál várta őket a pusztában?

- Te, Uram.

- Akkor menj Gábiel, és vezesd a füstoszlopot, lássák nappal, merre van az Ígéretnek Földje!

De harmadnap, Gábiel nem egyedül jött. Vele voltak mind az arkangyalok. Rafael és Mihály állt tőle jobb és bal felől, és úgy kérték az Urat.

- Kérünk Urunk, adj inni népednek, mert szomszédaihoz jóságodra. Nap mint nap

halljuk, hogy Téged szentségtelenítenek, mert már úgy szenvednek. Nap mint nap veszítik el erejüket testükben és hitükben.

- Ma egy gyermek meghalt. - szólt Mihály.

- Az anyja nem tudta szoptatni, mert nem volt már teje. Mutass könyörületet Uram!

- Kérünk Urunk, hallgass meg minket! - és leborultak Rafael szavára, de az Úr felállította őket.

- Mózeset küldtem a fáraóhoz, hogy lágyítsa meg szívét, és hozza ki népem Egyiptom földjéről. Megtehettem volna-e, hogy én hozom ki népem Egyiptomból?

- Megtehetted volna, ó Uram. - felelte Mihály alázattal.

- Mégis hétszer küldtem megszegényülni Mózeset, de küldtem volna hetvenhétszer, ha az kell, hogy népem feleszméljen irányomban. Megkeményítettem a fáraó szívét, hogy ne adja Mózesnek népem, és Izrael újra meglássa hatalmát. És a tengernek partján Mózes segítségem kérte, Én megmentettem őket a fáraó népétől, lovaitól és harci szekereitől. És mikor a pusztában átkozott a nép, mert megőriztette őket az éhség, Én Mózes szavára enni adtam nekik. És ma Mózes kérte, hogy adjak inni Izraelnek, és ezért holnap sziklából fakasztok vizet neki.

- És ha Mózes nem kér, te nem adsz inniuk? - kérdezte Gábiel.

- Mózeset küldtem, hogy vezesse a népem. De Mózes nem született vezetni. Tanulnia kell még, miként irányítsa Izraelt az Én dicsőségemre. Meg kell tanulnia észrevenni a bajt. Ő forduljon hozzám népemért, és ne népem érte, hogy mikor szavam küldöm vele hozzájuk, higgyék, hogy Éntőlem van.

- Bocsásd meg, ó Uram, hogy kétségbe vontuk szent akarodat. - felelték, és eltűntek az Úr színe elől. De Gábiel

újból hívatta az Úr.

- Nincs mit megbocsássak Gábiel.
Mózesnek dolga vezetni népem, épp úgy,
mint neked dolgod védelmezni azt.
Tudnod kell, hogy odafigyelek az
enyémekre, és nem hagyom elveszni
őket. Tudnod kell, hogy a gyermek már itt
van velem a Mennyegek országában.

- Tudom már, hogy szent szavadnak nincs
hiábavalósága. - így tanította Isten népét
és az angyalokat, hogy majd az egész
világ örvendezhessen az Ő nevében.

Bíró László

József Attilának

A poézis tengerében

a cinizmus örvényében néha
meg-megfeneklik a metafora
ám több napos szobafogságban
lírára gyűjt bennem a múzsa
hangulatcsészében kávé helyett
sorsom sötétlik
a poézis tengerében
akár együtt is fürödhetünk
látod a szó-dzsungelben
rímkéssel megfaragom az idillt
most már nyugodtan előbújhatsz
nem szűrnak a versszögletek

Baráti Molnár Lóránt

Időd képei

Talán megérkezik, holnap jön el,
a házfalak között újra nyár lesz,
vér üti át a bőröd, ingedet,
vérben, könnyben úsznak a csontok, a hegyek,
akár országod, országaid is;
betemetetlen aknabecsapódások gödrei,
tegnapi lépteid nyoma...
Talán megérkezik, majd holnap jön el,
s mint mélyröpülésben a vadgalambok,
felvérzed melled a köveken...
...és jársz, járkálsz: füstbe, ködbe, éjszakába bújva,
lépteidben már a halál kihívása;
...és talán megérkezik, majd holnap jön el,
a Te időd lesz, a te új időd:
csöndarcú és sebezhetetlen leszel -
/Madarak buknak válladra, arcodra.
Holnap Te következel! /

Sárközy Vendel Gergely

Tavirózsák

Hajdan hullottak a röpiratok, mint ősszel a
falevelek, a magasból az éj leple alatt.

A "Szabad Európából", a rab Európába.

Megtöltve optimista biztatással, hogy
megváltozik a helyzet.

Ajándékokat is röpítettek hozzánk, pusztított-
ták a zöld Életet, s mi küzdöttünk a
jőtevőink ellen.

- Aztán a röpirat-hulladék feszítette az
emberi idegszálakat...

- És elpattant a húr...

- Ropogtak a fegyverek; száz és ezer vörös
vértócsa nyílt mint, megannyi tavirózsa; folyt
a szabadságra szomjazó hősi vér.

- A föld vért ivott, az utca köve vérben
mosakodott, mert a szabadságnak hősi vér
az Ára.

- S jött az ellen eltiporni a szabadságot.

- És szállt a szabad égtájra a kiáltás:
Segítsetek! Segítsetek! Segítsetek!

- És jött a "segítség": Majd imádkozunk,
majd imádkozunk értetek.

Ők örültek, mert jöttek ellenünk a Vértiprók.

- Szabadkezet kaptak az új Hajnau hóhérok!

- Mint most az új Grassalkovich-ok, s gróf
Apponyi: "Uraim! Gazdagodjanak!"*

Ajánlás

Mi nem feledjük a tavirózsákat,
szellemük bennünk marad (-t).

Nappal napfényragyogás,
éjjel fáklyavilágítás!

*Apponyi Albert Jászberény képviselője volt. Szónoklatait így
fejezte be: "Uraim! Gazdagodjanak!"

A szerző jegyzete

Katona Brigitta

Régi esték

Régi estéket idézek,
ha egyedül vagyok.

Együtt ültünk
és beszélgettünk.

Odakint álmos,
nehéz hó hullt,
csendben hallgatta
mosolyaink.

Távoli kép,
mint egy mese.

Mist is ugyanúgy
hull a hó.

Mégis fáj, mert lehet:
nem mondhatom el
holnap mindezt neked,
közénk áll újra valami,
és nem leszünk már együtt
sose.



Szobonya Boglárka

a legszebb

az a legszebb
hogy te vagy a legszebb
akármilyen mocskos a múltad

az a legszebb
hogy nem sülyvedek lejjebb
akármilyen mélységbe is bújjak

az a legszebb
hogy nem vagy messzebb
kinyújtom karom hogy elérjelek

Bányai Tamás

Szerelem a járdán

Biztos nem hisznek nekem, én akkor is esküszöm rá, ilyen párost még maguk se láttak, bár maguk talán - már koruknál fogva is - jóval több furcsának vélt kapcsolat fölött csodálkozhattak el, mint én, aki alig láttam valamit a világból; láttak már kutyát macskával, talán még elefántba szerelmes egérrel is találkoztak, vagy mit tudom én, de hogy ilyenre a maguk tapasztalatában sem volt még példa, arra mérget veszek. Mert ez a páros aztán túltett mindenén.

Sokszor hallottam már, sőt, mit ne mondjak, naponta hallani, hogy az ellentétek vonzzák egymást, talán van is ennek valami alapja, mert hiszen én is láttam már botra támaszkodó öregurat szerelmet mímelő széplány társaságában, meg jóvágású, fiatal daliát, ráncos arcú, hüllőbőrű, kikent-kifent vénasszonnyal enyelegni, de - és ezt nyilván nem kell maguknak hangsúlyoznom - ott a pénz játszotta a főszerepet, mint ahogy életünk színpadán mindig a pénz áll reflektorfényben.

Ezek azonban minden képzeletet felülmúltak.

Az a lány - nem is tudom nevezem-e nőnek inkább, de maradjon lány -, szóval az a lány olyan volt, mint egy megelevenedett porcelánfigura, de nem ám az a semmiképpű, merev porcelánbaba, hanem a csivitelő, ingerkedő, vidámabb fajtából. Éppúgy lehetett tizenhat, mint huszonhat éves, ráncatlan, - na persze, hogy ráncatlan! -, hófehér arcú, tudják milyenre gondolok, aki mellett nem lehet elmenni, hogy az

ember meg ne simogatná életre csodálkozó, mosolygós pofikáját, jaj de hercig baba! s teszi ezt nem a szülők felvidítására, hanem mert tényleg olyan irigylésreméltó orcája van. Nos, hát ez ilyen volt.

Alacsony és vékony, törékeny kacsókkal és tipegő lábakkal, mint - ahogy én képzelem el - a japán gésák, akik napsugár mosolyukkal lábujjhegyen körbetáncolják a férfiembert. Csakhogy ez nem volt hangtalan, sokkal inkább egy folytonosan csicsergő, szemtelen madárka, akit legszívesebben agyoncsapna a magamfajta, ha volna szíve hozzá, mert-hogy idegesítő ugyan, de mégis oly édesen trillázó és olyan ártatlanul parányi. Szőke volt az istenadta, mint az érett búzatábla, s valahányszor nyílt a repülőtér várótermének önműködő ajtaja, a légáramlás belekapott a hajába, lebegtette, mint szél a felkapott szalmaszálakat. Ártatlanul csodálkozó kék szeme volt, szikrázó csillogással, aki belenézett nem tudta megmondani, tényleg ámuldozik-e, vagy csak a bolondját járatta mindenkivel.

És ez az életrekelt viaszbaba úgy ágaskodott, csimpaszkodott arra a behemót fekete medvére, mintha csiripelésével akarná levenni a lábáról, mintha kaptárból lopott mézzel kedveskedne neki.

A néger gyerek - vagy három fejfel magasabb a lánynál és terebélyes, mint egy gumókkal tűzdelt évszázados fa, mit ne mondjak, éppen olyan mozgású is, egy tornádó sem tudta volna kimozdítani helyéből -, szóval az a néger gyerek meg csak állt bamba vigyorral a képén, ébenfekete serte hajával, amely úgy nézett ki, mint egy leégett, elszenesedett erdő

maradványa. Hogy nagy darab volt, még csak hagyján, de elhízott és lomha, valahányszor megemelte vaskos karját, mintha nehézkes daru nyújtózna csigalassúsággal az ég felé, beesteledvén mire megemeli terhét. Szerencse, hogy karját így engedte lefelé is, máskülönben még kárt tesz abban a csöppségben.

Méghogy én néztem őket? Hát még mások!

A fekete gyerek - megjegyzem ő sem lehetett húszegynéhány évesnél több - legalább két farmernadrágba dugta fatörzsnyi lábait, mert egy nadrág csak nem lötyögött volna ennyire, maszatos fehér trikót viselt, tán abból is kettőt összevarrva, úgy nézett ki, akár egy csúnya szobor, amit valaki kapkodva letakart, ne szégyenkezzen senki sem miatta.

Mondtam már - és ezt maguk sem vonhatják kétségbe - az ilyen, minden esztétikai formával szöges ellentétben álló kapcsolatoknál mindig a pénz dominál, mert hiszen nagyon sok ember létezik e földön, aki jó ízlésének és jobb belátásának fittyet hányva, enged a pénz hatalmának, de kérdem én - és körülöttem másokban is felmerült ez a gondolat -, ha a vagyon (mert téves volna ez esetben pusztá jómódról beszélni) különbségekben is megnyilvánul, akkor nem történt-e itt valami tévedés?

Mondhatnám persze, hogy a nagy vagyon velejárója az extrém viselkedés, és ez a böhöm nagy fekete gyerek az álruhába öltözött királyfi szerepét vállalta magára, aki ahelyett, hogy maga bújt volna valamiféle tisztességes öltözkébe, inkább a babáját ruházta fel drága selyemmel, alakjához illően piciny gyémánt fülbevalóval, olasz gyíkbőr

cipővel. Mert ilyen is van.

Az a törékeny lány meg nyilván hálálkodott.

Láttam egy középkorú férfit, aki megtorpant mögöttük és irigykedve nézte azt a dromedárt, amint éppen lehajtja görögdinnye nagyságú fejét, hogy azok a vékony, bársonyos tapintású ujjak végigszánthassanak arcának ragyáin, a csivitelő hang bódítóan szép szavakat suttoghasson lapát fülébe, amitől eltátja vastag száját, hogy aztán felemelje fejét, és úgy tekintsen körbe, mint egy hódító hadvezér, akinek - íme! - lába elé omlik az egész világ.

Láttam hölgyet, aki rosszállóan csóválta kobakját, éppen, hogy hangot nem adott lesújtó véleményének, amikor az a pöttöm szépség odahajtotta fejét a fekete fiú hordónyi hasára, mint aki elvakult szerelmében egy éhes gyomor korgásáról is azt hiszi, felajzott szív heves dobogása.

Én magam is álmélkodtam, mert ugyan tudom én jól, hogy a szerelem vak, de hogy tapintása se legyen, az már aligha hihető. Persze lehet, hogy belőlem is csak az irigység beszél.

Nem mondhatnám, hogy fényes nappal több tucat ember szemeláttára össze voltak tapadva, mert csak az a lány tapadt a drabális négerre, mintha sohasem akarná elereszteni; incselkedett vele, mint kiscica a hatalmas gombolyaggal. A behemót meg szemmel láthatón élvezte ezt. Már hogyne élvezte volna! Olykor még a szemét is lehúnyta, talán mert csukott szemmel hihetőbb az ábránd, talán mert maga sem hitte miben van része, s félt, ha felnyitja szemét, odalesz a gyönyörű álom.

Elmondanám maguknak, az ő

helyében én sem nyitottam volna ki a szemem.

Aztán egy Lamborghini húzott a járda mellé, tűzvörös, kecsesen sikló járgány, olyan - azt hiszem ezt is tudják -, amelyikből csak kettőt-hármat gyártanak évente, megrendelésre, megszámlálhatatlanul sok pénzért. Egy idősebb úr szállt ki a négy keréken guruló ékszerdobozból. Galambszürke öltönyt viselt, hozzá - vagy inkább a tűzvörös gépcsodához - illő selyemnyakkendőt makulátlanul hófehér inge fölött.

A csomagtartó ajtaja felpattant, az apró szépség egy világot hódító mosollyal levált a négerről, aki súlyát és természetét meghazudtoló fürgeséggel nyúlt a bőröndök után. Ereje volt, azt meg kell hagyni, mert úgy emelte a két nehéz bőröndöt, mintha üres kézításkák lennének.

A kisasszony csókot dobott a nagy meláknak, és az a mamlasz még csak nem is a távolodó autó után nézett, hanem csak állt ott kővé meredve, üres markát bámulta hitetlenül.

Kovács István József

Korcsolyázók

Téli szélben, tükörjégen
siklik száguldva korcsolyán
a sok gyerek, ... fenn az égen
felhők úsznak; hódunnákból
nagy pelyhekben hull a hó.
Korcsolya, szán vígan siklik,
oly szép a tél: ha-li-hó!

Ott a jégen táncot járnak:
lányok, fiúk, a gyerekek,
párosával körben szépen,
körtáncot jár a sereg.
Hóember áll a tó partján,
kesztyűk, sálak, seprű karján,
fácántoll van a kalapján.

Jégcsatárok hajtják, ütik
a korongot csak úgy lövik,
hoki-kapus épp elhasal.
Napfény csillan a jég tükrén.
Korcsolyások elsuhanak,
hókristályok, a jégszikrák
a nyomukban szétporladnak.

Kecskemét, 1996.

Németh Dezső

menekül a tél

bimbót nyitó nappal
menekül a tél
hóvirágok száján
napsugár beszél

Szántó Ilona

Karácsony

Az ünnep csendjében
valahol ott leszek
a csillagszóróban,
a gyertya fényében.

Horváth Beatrix

Változatlanul

Mint monoton gépek fullasztó zöreje
Úgy dobban a szív, s minden tompa ütem
Csattan az elmében.

Vágytalan percek morcos dőreje
Durrog a néma lélegzetben, a sóhaj szűzen
Ül a lélek vermében.

Nem fúj a szél, nem járja táncát
Feldúlt hangyabolyként a lét álmos örvénye
Szemtelen unalom a bilincsek kulcsát csörgeti
Míg szürke képekben hanyagul tündököl
A változatlanság fojtó törvénye.

Kulimár János

Karácsonyi emlék

Gyönyörű téli este,
ölelj át, ahogy a zúgó tenger,
imádom, ha arcomba csap a szél,
újra várlak, ahogy sorsom rendel.

Sziklamorzsák hullanak fejemre,
míg - évszakok árán - elballag életem,
feloldó emlékeim ott nyugszanak
boldog téli estékről rajzolt képeken.

Gyermekkor indián meséje,
mint örvény vonzott mindig a múltba,
onnan táplálkozom ma is,
tűnt karácsonyok hangulatába visszahullva.

Ma is látom, ahogy porhó szítál a fákra
fátylat - remegve, lengve, lágyan,
s a béke angyala jóságos szárnyaival
óvón örködött a csendes éjszakában.

Németh Erzsébet

Veletek jöttem

Már ott voltam akkor,
szekerek makacs nyikorgásában,
mezítlábat simogató porban,
sáros kátyúk harapásaiban,
iramot szító ostorcsapásban,
ösztönös hiteken,
múltat siratásban -
mikor útra keltetek
keresni nyomát
egy végleges hazának.
Már ott voltam akkor!
Csűrüttye-madár
őslelkű dalával
hullongva-szállva
űztem a fáradó népet,
csodaszarvasként csaltam,
hogy álmai földjére érjen.

Csillag Tamás

H a z a f e l é

Lassan ledobja leveleit a meggyfa,
Múlt nyarunk mosolya őszbe vegyül már,
Lassan leveti nyári rongyait
És sárga pizsamába öltözik a határ.
A vonatról nézem ezt a békés elmúlást,
De szemeimben új szerelem fénye ragyog,
És érzem, Kedves, hogy miattad vagyok.

Az ablakon kinézve szaladnak a bokrok
A sínek melletti barna avaron,
És látom a lassan növekvő otthoni tornyot,
Az ismerősök házeit, a várost és az otthonom.
Egyedül ülök most, újraélem szerelmünk perceit,
Míg sóhajom lesöpri ruhámról a bágyadság porát.
Csak szelíd szavaid építkeznek bennem legbelül tovább...

A p a r t o n

A nappal kontúrjait lassan mosta el az este,
A tóparti fák oldalán sötétre simult a kéreg,
És míg a csillogó víztükör halk hullámait lestem
Sorban gyulladtak ki az utcákon a fények.
Vártalak és te jöttél. És megérintettem az arcod.
A part a vizet ölelte akkor, a víz pedig a partot...

És csak álltunk, s nem mondtam el neked,
Ami elhallgatva is erősebb, mint a fegyverek,
Ami mindenkiben máshogy, mégis ott van...
A szemekben, a mosolyokban
És néha a bántó szavakban is, és a könnyben,
A gőg nélküli ölelésben, vagy
Az elejtett őszinte szóban.
A törött hangszereken is kristálytisztá szólam,
Ami elhallgatva is erősebb, mint a fegyverek,
Dobogó szívek dallama: a szeretet.

És , ha már úgy érzem, a világ maga alá temet,
Te itt vagy nekem, s én itt vagyok neked,
Újra, meg újra.

N. László Endre

Kinizsi csókja

/Mátyás mondák /

"... Balatonon jár a hajó,
a lány menyecskének való.
A szép özvegy mire való?
Az legény karjába való..."

Ha éppen jó kedvében van az élet, azt is megréfálja néha, aki nagyon szívesen tréfál meg másokat... Most egy ilyen tréfás történetet mondok el néktek! Hogy miről, kiről? Kiről másról, mint Mátyás királyról?

Őfelsége megbízott ugyan minden általa rendesnek tartott emberben, de azért mégis a saját szemének és fülének hitt. Akkor éppen az ország déli határának biztonságáról akart személyesen meggyőződni. A látottak és hallottak megnyugtatták, hogy egy hosszabb ideig nem kell török támadástól tartania.

Elhatározta, hogy a vadregényes, kies Dunántúlon keresztül, gyalogosan indul haza, azaz Buda felé. Gyalogosan pedig azért, mert így többet lát, többet hall, mint lóhátról, őt meg kevesebben láthatják, ismerhetik fel álruhásan.

Volt azonban a gyaloglásnak egy másik oka is! Azt tervezte, hogy meglátogatja az egyik zalai várúr igen szép fiatal özvegyét, akibe első látásra úgy belehabarodott, hogy azóta sem tudta elfelejteni. Az azonban igazán becsületére vált a szerelmes természetű királynak, hogy akkor nem is próbálkozott meghódításával, hiszen az még mindössze két hónapja elhunyt férjeurát gyászolta, aki - a korát tekintve - inkább atyai barátja a Benigna nevezetű feleségének, mint a hitese ura...

- Na, mostanra már csak kigyászolhatta magát, és nyugodt lelkiismerettel próbálhatok nála szerencsét!

Akkor be kellett érnie néhány szívét megdobogtató bókka, de most már egészen más a helyzet! - gondolta a király és még szaporábban szedte lábát, az őszi avar fedte erdei ösvényen. Közben felidézte magában a búcsú reményt sugalló pillanatait. Akkor így vált el tőle:

- Szépséges úrnőm, engedd meg, ha ismét erre járok, a szépségednek kijáró hódolatom jeléül apró lábacskád elé tehessem a szívem! - mondta neki, s tisztelete mögé egy kis, alig észrevehető, s minden fiatal nőnek tetsző szemtelenséget rejtve. És a válasz nem okozott csalódást a "deák"-nak:

- Szívesen látlak bármikor, hogy szép szavaiddal, kedves udvarlásoddal elfelejtesd velem bús, magányos özvegységemet! - mondta a szépasszony, s addig nézett a deák után, míg el nem takarta őt szeme elől a közeli erdő.

Mátyás most úgy érezte, eljött annak a régen várt látogatásnak az ideje, s ezért, amikor a lassan vetkőző fák közül beért az első falucskába, és talált ott magának éji szállást, egy szemfülesnek látszó kis jobbágyfiúcskával írásos üzenetet küldött az özvegynek, hogy másnap - a sötétség beállta után - hódolatteljes tiszteletét teszi nála. Mivel nem akarja őt hírbe keverni, arra kéri, tartózkodjon akkor szobája erkélyén. Ha a fal tövéből bagolyhuhogást hall, engedjen le egy kötélletrát, amin észrevétlenül feljuthat hozzá.

Az üzenet elment...

A címzett megkapta, el is olvasta, de aztán sietett megmutatni annak, akinek jelenlétéről a királynak fogalma sem lehetett. Még csak azt sem sejdíthette meg, milyen különös fogadtatásban lesz része a szépasszony várában másnap éjjel. Hiszen nem tudhatta, hogy első és egyetlen találkozásuk óta milyen nagy változás állott be az özvegy életében.

De még mekkora változás?!

Talán egy vagy két hónappal Mátyás ottjárta után, fegyveres csapatával a Dél-Dunántúlt járó Kinizsi Pál tette tiszteletét Benignánál. A szép, darvadozó özveggy, s a már országos hírnek örvendő, szálfatermetű hős, első látásra egymásba szerettek. Eseményünk idején a nagy törökverő éppen egy kis csetepaté fáradalmait pihente ki a szépasszony karjaiban, amikor a jobbágyfiú meghozta Benignának "Mátyás"-deák üzenetét.

Ő pedig hű arához illően - nyomban megmutatta azt Kinizsinek. A hős arca bizony elkomorult az üzenet olvasásakor, hiszen tudta ő mindjárt, kit is rejt valójában a "Mátyás"-deák név, s erről nyomban be is számolt Benignának, aki először hitetlenkedett ugyan, de azután jót kacagott a hallottakon:

- Ne mérgelődj, Palkó! Inkább azon törjük a fejünket, hogyan tréfálhatnánk meg őfelségét, aki bizonyára engem is elbolondított volna, ha közben nem ismerlek, és nem szeretlek meg téged.

Összedugták szép fejüket és suttogva ötlöttek ki a tervüket, mintha a vastag falaknak ezer füle lett volna. Miközben másnap folytatták esküvőjük előkészületeit, este felkészültek a szerelmes király illő fogadására...

Csendben várokoztak az erkélyen, s a jelet várták. Amikor pedig felhangzott a bagolyhuhogás, mindjárt leengedték a kötélhágcsót, nehogy megvárakoztassák a királyt, mert az mégsem illetett volna.

Talán két percbe telt...

Talán még annyiba sem.

Az erkélyre huppanó, álruhás király derekát még az övéénél is erősebb karok kapták át, s olyat szorítottak rajta, hogy a nálánál gyengébb legénynek a bordái bele is roppantak volna. A király moccani sem bírt Kinizsi karjai között, akiről a csillagatlan ég vaksötétjében azonnal tudta, hogy azok a karok aligha a szépséges szép özveggy karjai. Először

kelepcére gondolt és szabadulni igyekezett, de hasztalannak bizonyult az erőlködése. A szorítás jottányit sem engedett.

- Akárki vagy is, azonnal engedj el, mert... - sziszegte a király támadója arcába, mire felhangzott annak vészjósló dörmögése:

- Akárki vagy is, ha megverlek, az kevés... Ha viszont megöllek, az sok!...

- de aztán csak elnevette magát, s anélkül, hogy elengedte és bemutatkozott volna, bajszos szájával hangos, nagy csókot cuppantott a király egyik, majd másik orcájára:

- Bocsáss meg, felség, de hát mégsem illik kötélben bemászni egy gyenge özveggyhez, akihez a kapun keresztül is bejöhetsz, és mostantól mindig szívesen, a legszívesebben látott vendég lehetsz. Mátyás akkor már ráismert fogvatartójára.

- Hát illik ez, felség? Illik ez, Mátyás deák? - csendült fel Kinizsi háta mögül a szép Benigna kacagása. - Legalább ennyi kijár a csábítónak! Akkor már a szorító karok közül kiengedett Mátyás is nevetett:

- Na, ti aztán jól megréfáltatok engem. Nem csupán Mátyás deákot, hanem a királyt is. Az első pillanatban azt hittem, hogy sok-sok ellenségem valamelyike csalt kelepcébe. Most majd kigondolom, hogyan büntesselek meg benneteket!

- vágta hátba alaposan a fekete sereg fővezérét, aki azt inkább csak baráti simogatásnak érezte. Pár perc múlva már a vár nagy termében, a kandalló mellett ültek, kezükben teli kupával. Éppen Kinizsi beszélt, s a szép Benigna szaporán bólogatva helyeselt:

- Két hete ment el Budára és Visegrádra is a meghívónk, felség, hogy okvetlenül gyere el a lakodalmunkra.

- Nem kaphattam meg, mert már majdnem egy hónapja úton vagyok, még hozzá

gyalogosan. Nyugszanak a fegyverek, megengedhetem magamnak, - mondta az ifjú király.

- Tudjuk ám, miért jársz gyalog, álruhásan! - nevetett Benigna. - Csak azért, hogy minél hosszabb legyen az út, több a kitérő, hiszen megállsz te Budáig sok helyen a menyecskék, leányok szívét boldogítani és szomorítani.

- Reméljük, felség, hogy nem utasítod vissza a meghívásunkat! - koccintotta kupáját a királyéhoz Kinizsi.

- Ha mégis menni akarnál, tekintsd magad Mátyás deák az én foglyomnak! - villant a szép özvegy szeme.

- Látom, Benigna úrnő, látom, derék vitézem, hogy itt már semmi, de semmi keresnivalóm! - ellenkezett tréfálkozva Mátyás. - Megyek haza unatkozni - királynak! Kinizsi és a szép ara boldogan összenevettek, a "deák" pedig így folytatta:

- Persze, ha foglyod vagyok, az egészen más. De akkor, szépséges úrnőm, enyhítsed szigorú rabságom két forró, rokoni csókkal!

- Hát ha csak az köll, abból van fölösen! Pálom talán már unja is őket! - kacagott Benigna, és már át is kapta Mátyás nyakát, és megcsókolta a király jobb, majd a bal orcáját, ahogyan azt - még az erkélyen Kinizsi tette, csakhogy ezeket a király gyorsan viszonzta, mielőtt még Kinizsi - hacsak tréfából is - tiltakozhatott volna ellene, majd így szólt:

- Bocsássad meg, kedves vitézem, de őszintén be kell vallanom, hogy nekem sokkal jobban esett Benignád csókja, mint a te két cuppantós, szúrós, bajszos csókod abban a vak sötétségben...

Ezen aztán mindhárman jót kacagtak. Jóval később Mátyás a vár vendégszobájában, ágyán heverészve, jót nevetett önmagán! Pár órával korábban még nem is sejthette, hogy ott találkozik Kinizsivel, s még kevésbé azt, hogy tulaj-

donképpen a vetélytársa volt a fekete sereg fővezérének, s király létére - ebben az esetben - ő húzta a rövidebbet, ez tagadhatatlan. Majd azon törte a fejét, mivel jutalmazhatná meg illendőképpen a hős vezért, akit sokak előtt és igen sokszor nevezett a második jobb kezének? ... Esküvője alkalmából mivel ajándékozhatná őt meg? ...

- Mivel?! - csapott a homlokára. - Hát a temesi bánsággal! ... Ki érdemelné meg nála jobban? ... S ő legalább meg is védelmezi ezt a legtöbb délről és délkeletről jövő támadás ellen!

Nyugodt lelkiismerettel, mélyen aludt el a király, s bizonyára szépet álmodott, mert csak a déli harangszó ébresztette fel, ami nem sokszor fordult elő életében...

Sárközi Árpád

El nem küldött levél

Jön a számonkérés ideje,
egyszer Neked is -
Letagadhatatlan lesz
minden bűnöd!

Kézzelfoghatóan jelezve
száll vissza a bumeráng.

Rozsda vasat mar
útszéli árokba vetve,
s önvád marcangolja perceidet...
Miért hagyod porosodni oltárod?
Miért hagyod pattogni aranymázát?

Hiába rogysz térdre imához
bocsánatot kérni bűneidért:

Ha vágyad kietlen,
pusztába suttogott szó marad!

Bayer Béla

versei

Notturmo

Patyolat kérgű nyírfaág rebben,
barkáira hópillék lelke ül
mint kibomló fénynyaláb, szelídül
pilláinkhoz a kivérzett hajnal.
A som üstökén vertarany sisak
hirdet atyafiságot, s nicsak!
Egy mókuslány virtusa nyargal.
Szerelmes iszalag fehérlik
iramodva, hisz pártába kéri
szirmainak hamvazó hitelét.
Ibolyáll az ég, szalonka szólal,
dacolva az örökkévalóval,
míg Nap kéve kínálja melegét.

Áldozó

Bársonnyal simul csípődre az est,
bodzafürtök ében könnye szüremlik.
A holdárnyék, mert előmleni rest,
hát úrpalástként fölénk telepszik.

Karjaidnak két karéja táru,
liánok hitével fonódik körém.
Húsos ajkad hites számhoz ájul,
mígcsak lótuuszszirmot öklel a kökény.

Ezüst kéjjel reszkető a nyírfa,
gyík villámlik combod moholy delején.
Polipvagyam: száz csillám csalitja,

ernyed perceimnek megélt örömén.
Mécsvirággal pitymallik a holnap,
áldozón az örökkönvalónak.

Térköz

Míg verssé édesült számon a szó,
az alkonyat társamul szegődött.
Bár elmém még pontosan érzékeli,
a rosszlányok parázsló rúzsát,
megfogant álmaim rendre
angyallá vedlenének. Szirommá
a buja enyészet ott a Kálvárián.

Káin vétken nyert Kánaán
kísért, s ígérete az örökkönlétnek.

A volt, s a van térközeiben
csak lázas gondolatom csapong.
Zsong az esti lét, miképp őszidőn a
hártványzó hajnalok. Magamba zárulok,
- akárha pilláim köré a látvány -
sármány cicomáktól mentesen.

Kedvesem, rég nem rajzoltalak
szépmívű szavakkal, bár én
ily módon gyónok, száműzve
bókot és sallangokat. Magadra
hagytalak, miként kulisszáit
az éberem álmodó, ki tetteivel
rég nem áldozott.

Tudott, hogy lelkem
görcsei csak tollammal
oldhatók, s hogy nászunkat nem
vigyázta megtartó öröm.
Köszönöm mégis, hogy arcodra
eszmélhettem, hogy hitednek
kalárisát viselhetem.



Oláh Tamás

Megbékélve

Jobb lett volna maradni kisgyerekeknek,
mint hamis eszme gazdáját követni,
felnőtté válni, s testvért idegennek,
kit érdeke hajt győztesnek nevezni.
Jobb annak, ki marad lelki szegénynek,
s nem látja milyen, ki nem tud szeretni,
s hagyja, hogy a bosszú a jót gyalázza,
s az igazat megint a könnyű áztassa.

Élted egy darabja már bennem marad,
miképp én is múltadban benne élek.
Mit érsz, ha az ősi kapocs elszakad,
s haraggal elszáll a testből a lélek?
Vérem ereidben véreddel szalad.
Bérelt gyalázóktól többé nem félek,
az élet szab határt a végtelennek,
a szűk értelem mi még benne senyved.

Gyanakvás és szeretet bennünk sírva
küzdött, s nem tudtuk, hogy ami körülvesz
minket, ha legyőz, maradunk kifosztva.
Jót s rosszat mérlegre majd az Isten tesz.
Ne ítélj végleg el, kérlek zokogva,
a letagadott szeretet szégyenünk lesz.
Tárd ki karod! Őleld át megbékélve,
boldogan, visszatért testvéred végre!

Nincs ki szóljon

Vak gyűlölet, mint kígyóban a méreg
terem, belénk mar s öl. Keserű napok
ravatalán életem hever. Álnok
tervek nyomán csak kapzsi gyönyör éled.

Pórázon tartott szavakba fül a tett,
nincs ki szóljon: állj, elég legyen végre!
Mégkérdezze: ígéretűk betöltve
miért nincs? Szent Igazság, Jog mivé lett?

Pénzisten rút trónja előtt görnyednek,
ragadós ujjak felénk nyúlkálnak,
halottainkról tépik le a leplet,

fenevadként már húsunkba harapnak,
vágyaik gaztetteket teremtenek
árnyékba űzve a kirabolt létet.

A múlt pora

Leomló törmelék sűrű pora,
oszladozik a könnyű szélben
rátapad tiszta arcunkra.

A haldokló szoba üregében
gonosz hatalmat megidézve,
egy párnázott ajtó látszik,

s a szavak rabtartójának széke,
benné még mindig bosszú izzik.
A halálos, sebzett szavak,

hamis eszmék eledele, sajog,
gyötört testben a lélek hallgat,
hiába szállnak a napok.

A kitépett fal mögött álnokság
rejtőzik, a múlt hazug pora
ismét ránk ül. A gonoszság

előlebeg világukból újra.
A ringyó évtizedek mérge
ereikben kering ma is,

csúf arcukra a hazugság vétké
kiül, mutatva ki a hamis.
Friss légre vágyik az élő,

kirostálva a rettegés porát
s adva hitet, hogy a jövőndő
legyen jobb, tiszta világ.

Rudnai Gábor

Érzelmes alaktan

Szomjas a víz vagy fázik a jég? Előbb, mintsem egy fiatal lány
megértse azt, kinek napja - nélküle - leáldozik.
A magyar -ság, -ség /németül: -heit , -keit / főnévképzőt gyakoroljuk.
Balra a német tankönyvben a hiányos mondatok állnak,
jobbra egy oszlopban a behelyettesíthető gyűjtőnevek:
sötétség, egyszerűség, újdonság, többség, stb.
Kérdezem: "Mi az ember legnagyobb kincse?"
Két műtét előtt nem csak a tanári segédkönyvből tudom: "Az egészség".
De mit felel Kriszta?
Melle is csupa feszült figyelem, még a pulóvere is belepirul,
ahogyan boldogan kikiáltja: "A szépség!"

Műtét előtti vallomás

Életem utolsó esélye vagy.
Nélküled üresen kopognak a szavak.

Életem utolsó esélye vagy.
Titkodat feltörtem, kifosztottalak,

bűntudatot érzek és megkönnyebbülést,
holnap megforgatják bennem a kést,

mit érzel ezalatt? Talán közönyt.
Jobb így. Ha elfutná szemedet a könny,

szégyellném magam, hogy elcsúfítalak.
Az én életemben csak te vagy a nap.

Egy könnyet se értem, csak nevetést!
Holnap megforgatják bennem a kést.

Nem latolgathatom, szabad, nem szabad.
Életem utolsó esélye vagy.



Magyari Barna

Hiányzol

érint a takaród
és a párna is
ma is
érted bomlok mintha
lényed járna itt

nehezen bírom a
magány terheit
ez itt
a vágy hol csókjaim
ajkad keresik

formás lábad nyomát
őrzi a város
számos
hasonlatom hévvel
ruhádból hámoz

hiányod férfiből
emberré lemetsz
ereszt
a jelen de velem
majd boldog lehetsz

a kenyeret töröd
akár a szívem
hiszem
a gyönyör zsírjához
kenyered szívem

Lévai Wimmer Mária

Nász-kiáltás

Én a föld vagyok
S szeretkezem a tűzzel
Izzó csóvát dob
Lángdorongot tűzdel

Kráter ölembe
Folyamaim árját
Láva tölti be
Bódult táncuk járják

Pergő nyelvei
Dombjaim nyaldosva
Rejtett kertjeim
Líánjait bontja

Perzselő homok
Terül a felszínre
Lázás test konok
Tűzhalálát hintve

Szét a Föld ölén
Végig ömlik, buzog
Körbezárt körén
Vonaglik a burok

A fetrengő csönd
Villám-robajba tör
Bódulatba dönt
Megöl a gyönyör



Lelkes Miklós

A nagy börtönben

Arcok jönnek, szolgálnak, s múltba mennek.
Csúffá lesznek szépnek képzelt szerelmek.
Nézelődöm. Bilincses időm töltöm.
A Nagy Börtönben sok-sok kicsi börtön.

Az akác szép volt - dünnögöm magamban -
mikor virágzott, s dús-kék pillanatban
fehére omlott remélő szemekbe.
Azt a reményt nincs-remény eltemette.

Ma minden fáj. Rengő csillagvilágok
idegmélyről riogatják az álmot.
S holnap is minden fáj majd, régi fénykép
a földre hull, legyőzött volt-merészség.

Az Anyag fáj. S hogy nem békül a Lélek
és az Anyag. Vagy végképp semmivé lett
a Lélek már, s csak Anyag, tehetetlen,
pusztul, s pusztít, egyre kegyetlenebben?

Kis bolondok előtt ajtóm bezárom,
én, Nagy Bolond, - egy Könnycsepp a világom.
Benne látok mindent, - de oly hiába!
A nagyvilág a börtönök világa.

Dalt dünnögök. Bilincses időm töltöm.
Friss-zöld akác szép volt fénysütött földön.
Fehér virágszín szárnyalt volt-szemekben.
S a volt-remény... ó, az felejthetetlen!



Németh Dezső

Olyanok vagyunk

olyanok vagyunk mint a santa
messze vágyik bicegő lába
bár tudja messzire nem mehet
földje kicsi járható szelet
mégis előre húzza vágya

A **Lant** Irodalmi Folyóirat
előfizetési díja egy évre: 1500,-Ft.

A **Lant** Irodalmi Klub
tagsági díja egy évre: 500,-Ft.

Ez magába foglalja a művek
gondozását és közlését.

Előfizetni postautalványon lehet a
szerkesztőség címére. A lap évente
hat alkalommal jelenik meg.

kis **LANT** IRODALMI FOLYÓIRAT

Főszerkesztő: Németh Dezső
Irodalmi szerkesztő: Németh Erzsébet

Szerkesztőség címe:

Németh Dezső

Lant

1211 Budapest

Ady Endre út 5. 3/10.

Telefon: 277 7196
277 5309

Kiadja a Lant Irodalmi Klub
Magánkiadás

www.kislant.hu
kislant@interware.hu

ISSN 0865-8633

Puskás Zsolt

Gyertyagyújtáskor

Uram! Add meg nékem,
hogy még egyszer
megszülessen bennem
szent fiad:
- a Lélek.

E földi létben
a másodszori születés
áldását kérem.
Fényesedjék bennem:
- a Szeretet!

A csodát ne lássa senki!
Legyen elég csupán éreznem,
és nem húz többé porba
tőled kapott szent keresztet:
- az Élet.



Bíró Ida

Néptelen utcák...

Néptelen utcákat látok.
Anémiás, vértelen világ.
Rideg téli este,
Nincsenek pattogó
Tüzes karikák.
Hova bújjak bús magányomban,
Ki ölelhetne meg?
Aritmiás szívemnek
Ki nyújtana igaz meleget?
Ki az, ki így elfogadna halkán, daltalan.
Együtt rezdülne lelke velem.
Boldoggá tenné tisztavirágú
rövidke életem.

Műkedvelő írók, költők jelentkezését is várjuk! Az elfogadott írásokat közöljük!

Ára: 250,- Ft.